Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 73 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

INDIENII PUELŞCI

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

INDIENII PUELȘCI

CAPITOLUL I

Tortura indiană

Am lăsat pe șeful indienilor araucani, Cioc de Vultur stând încruntat, privind pe prizonier. Deoparte, cercetașii, Zomba și Riao, cu câinele Flip, ședeau demni așteptând evenimentele.

Cioc de Vultur începu invocația :

— Oh ! Mare Spirit ! Stăpân al Araucanilor de munte! Asistă la dreptatea pe care ne-o facem după cum se cuvine!

„Acest om, aci legat, care a violat legile ospitalității, care a asasinat mișelește pe supușii mei, care a furat animalele noastre, chilianul Picos, nu merită numai moartea! „Am putut pune mâna pe el și acum trebue să satisfacem legitima noastră datorie de răsbunare !

„Am zis !

Se întoarse spre Araucanii săi și adăugă :

— Fii mei, se poate începe jocurile care preced tortura.

Incrucișe brațele și se trase deoparte, lângă cercetași, ca și cum ar fi voit să arate demnitatea sa.

Cercetașii observau în tăcere scena. Asasinul merita, desigur moarte. Dar exploratorii nu puteau tolera ca el să fie torturat sub ochii lor.

Riao promisese că are un plan bun

Care era ?

Nu-l spusese nimănui.

Araucanii încuprâ jocurile lor obicinuite

Un războinic în puterea vârstei, frumos și bine proporționat, cu o figură mândră, înaintă, întinse carabina și trase în direcția lui Picos, fără să ochească.

Cercetașii crezură că a vrut să-l ucidă, într'un acces de milă.

Dar sălbatecii nu cunoșteau mila.

Glonțul atinsese ușor părul capului lui Picos, fără să-l rănească.

Un murmur de satisfacție parcurse șirul indienilor spectatori.

Cinci alți indieni repetară exercițiul cu același uimitor succes.

Cioc de Vultur ridică mâna.

Numai șase războinici din tribul său erau în stare să facă o așa ispravă. Se temea să nu-i ucidă victima.

— Jocul cu carabina s'a sfârșit.

„Acum, jocul pumnalului!

Alți doisprezece araucani eșiră înainte.

Cu un gest egal, scoaseră dela cingătoare un lung pumnal a cărui lamă scânteia în soare.

La un semn al șefului, un indian se așeză la zece pași de chilian, care era impasibil, și după ce făcuse o mișcare ondulatorie cu dreapta, se repezi înainte: cuțitul șuieră prin aer și se înfipse exact în locul unde intrase primul glonț.

Victima închisese ochii și Cioc de Vultur îl apostrofă violent:

— Lașule! Câine! de ce n'ai curajul să vezi moartea în față?

Omul mormăi ceva, ținu ochii tot închiși și apoi tăcu.

— S'o sfârșim repede!

„Să trecem la tortură!

„Acest om e nedemn de abilitatea noastră!

Cercetașii simțeau cum încep să-și piardă răbdarea în fața barbariei care avea să înceapă.

Observară că Riao dispăruse fără ca nici unul din Araucani să observe, atât erau de atenți la jocul cel crud.

Așteptau nerăbdători să se producă faptul liberator, în

vreme ce nenorocitul era deja în transele unei morți înspăimântătoare.

Printre araucani se vedea o mare neliniște; toți așteptau monstrosul spectacol.

Cercetașii nu și-l puteau închipui și oricare ar fi fost el erau hotărîți să-l împiedice cu orice preț.

Raimondo murmură tovarășilor:

— Dacă Riao întârze, vă avertizez că la primul semn al începerii torturii ucid cu un foc de carabină pe Picos, orice s'ar întâmpla!

„Dacă araucanii se vor supăra, vom vedea ce avem de făcut.

Marius și Jean Bart aprobară în tăcere.

Toți trei așteptară.

Evenimentul extraordinar se întâmplă pe neprevăzute.

Se auzi un tunet îndepărtat dinspre munte; se văzură bucăți mari de stâncă desprinzându-se din vârf, rostogolindu-se greoaie spre fundul platformei unde se găsea comandantul.

Instinctiv toți se dădură deoparte spre a nu fi uciși de avalanșa care se prăbușea năprasnică.

Intr'o clipă haosul de stânci acoperise tot spațiul.

Ultimul bolovan uriaș căzu pe marginea platformei.

O tăcere solemnă urmă sgomotului infernal.

Riao apăruse liniștit în spatele cercetașilor și Zomba.

Aceștia îl priviră cu un zâmbet de mulțumire.

Araucanii reveniți din zăpăceală, se repeziră spre haosul de stânci sperând să găsească încă viu pe condamnat.

Dar nu se auzea nici un geamăt măcar.

Deziluzia indienilor era grozavă. Răzbunarea le scăpase!

Cioc de Vultur, furios, dădu ordin să se caute cu orice preț, să se desgroape corpul chilianului, viu sau mort.

Cei cinci călători se făcură că ajută și ei cu sârguință pentru a satisface pe șeful furios.

Toate sforțările nu duseră decât la aflarea locului unde condamnatul fusese legat.

Găsiră pe acesta oribil sfârâmat redus în bucățele informe, într'un lac de sânge.

Ingroziți, cercetașii și Zomba întoarseră privirile. Până și Riao se retrase.

Dar Araucanii priveau cu satisfacție grozava grămadă de carne; întinzând pumnul contra ei o înurau furioși cu imprecațiuni îngrozitoare.

Acea moarte fulgerătoare îi lipsise de spectacolul mult dorit care le-ar fi răcorit inimele lor arse de dorul răsbunării.

— Câine ! Câine blestemat !

„Nu era destul, o astfel de moarte pentru crima ta !

„Sângele tău trebuia să curgă, picătură cu picătură în schimbul aceluia vărsat !

„Nici părul tău nu mai poate fi păstrat ca trofeu !

„Totul ne scapă !

„Spiritul său fie blestemat !

CAPITOLUL II

Sparanghel cu... urs

Această scenă sălbatecă desgustase adânc pe călători.

— Să nu mai rămânem aci ! — zise Marius.

Raimondo şi ceilalţi încălicaseră dea, după ce încărcaseră bagajele pe catârul de povară.

Mica trupă pornise, cu Flip înainte, care lătra bucuros. Cioc de Vultur, mirat, se lupă după ei strigând :

— Plecaţi aşa, fără să vă luaţi rămas bun ? Fără să reînoiţi pactul de prietenie ?

— Nu suntem de acelaş sânge, nici de aceleaş moravuri.

„Nu ne putem înţelege !... Rămas bun !

„Vă urez numai un lucru : să nu aveţi deaface cu noi şi nici să ne întâlniţi ca duşmani !

Cioc de Vultur, la aceste cuvinte neaşteptate, rămase o clipă buimăcit; dar mândria rasei sale se ivi într'însul şi zise:

— Tineri nesocotiţi! Am făcut legătura de prietenie şi nu e bine să fiţi împotriva noastră.

„Dar vă spun şi eu : e mai bine pentru voi să nu vă găsim în calea noastră.

Adio !

Făcu un gest dispreţuitor care putea fi luat şi salut şi ameninţare : Se trase înapoi şi intră în cercul indienilor unde începu să vocifereze.

. . . . . .

Intre timp, noaptea se apropiase. Jean Bart privi cerul şi anunţă că are ora şase după amiază.

— Mii de milioane de pipe indiene !

Ce nenorocire că am întâlnit pe acești blestemați Araucani ! — strigă Marius.

„Ce bine eram poposiți în locul acela pentru noapte !

„Acum trebue să căutăm un alt loc de înoptat

„N'o să putem ajunge până la Pasul Antuco !

„Ce facem ?

Raimondo zise :

— Aș fi de părere să ne scoborâm până în câmpie. Acolo vom găsi un loc propice pentru campament.

„O să alegem apoi un alt drum spre a trece Anzii.

Cataril, din instinct, în loc să se dea înapoi, începuseră să coboare.

Pe când mergeau, cercetașii întrebară pe Riao în ce mod putuse să-și pună planul în aplicare

— Foarte simplu.

„Observasem, deasupra platformei, un fel de cornișe, o stâncă ce părea în echilibru.

„Suindu-mă acolo am văzut că era deajuns o ușoară împinsătură ca stânca să se prăvălească trăgând după ea altele, tocmai peste capul prizonierului.

„Am împins stânca ! Astă am făcut.

O cordială strângere de mână din partea tuturor recompensă pe Riao de inteligența sa isprăvă.

. . . . . .

Ultimele lumini ale zilei dispăreau în timp ce pe firmament apăreau stelele, când caravana noastră găsi o câmpie cu un curs de apa cu cascade mici.

Dincolo se vedea un desiș de pădure întunecoasă.

Locul părea liniștit și îndemna la odihnă.

Iată că am găsit ce ne trebuia zise vesel Raimondo.

Flip dădu vesel din coadă și se tăvăli pe iarba umedă.

Raimondo urmă :

— Cred că ar fi mai bine să ne oprim în marginea pădurii.

„Pentru orice eventualitate, suntem la adăpost.

„Putem vedea cărarea și la nevoie să ne ascundem în pădure.

Foarte drept ! — observă Jan Bart.

— Atunci aidem să plantăm corturile noastre între cei doi ștejari cari se văd în mijloc.

Pădurea era compusă din minunați ștejari centenari care își plecau crăcile până la pământ.

După ce legară animalele așa ca să poată paște iarba dinpreur, cei cinci călători începură să taie crăcile necesare spre a-și construi un adăpost.

Erau pricepuți în acest soi de arhitectură și când aveau cu ce era o jucărie pentru dânșii.

In curând vârâră în pământ ramuri groase, bine curățite. și în curând se ridică un cort bine înfrunzit.

Acolo înăuntru, cu toate intemperiile trecură noaptea liniștiți, siguri că au o barieră împotriva fiarelor sălbatice care le-ar fi dat târcol.

Natural, tururile de veghe fură stabilite pentru siguranța tuturor.

Emoțiile de după amiază, munca la facerea cortului, le scobiseră din nou stomacurile.

Hotărâră să înjghebeze o masă bună cu iepurii pe care îi mai aveau. Zomba găsi un loc neted unde își instală bucătăria, în vreme ce Raimondo și Jan Bart îi rădeau cuvenitele ajutoare.

După ce făcută un foc bun, friptura nu întârzie să se rumenească.

Riao era ocupat să ispràvească cortul și Zomba se duse puțin în pădure să caute niște sparanghel sălbatec foarte gustos.

Tare s'ar fi mirat negrul când cineva i-ar fi spus că pe lângă sparanghel avea să găsească și urși!

Dacă ursul e abundent încă prin Muncii Americii de Nord, unde e cunoscut sub grozavul nume de „gizzly" și aparține unei specii uriașe și feroce, în America de Sud el este rar de tot.

Ursul acesta e mic și brun roșcat. Când e atacat și mai ales rănit devine feroce și nu i-e frică să atace omul, luptându-se până la ultima suflare.

Urșii mai bătrâni devin carnivori; vânează mici animale, ba chiar câte o oaie, o capră, câte odată și vreun copil singuratec.

Rar atacă omul adult dacă nu sunt provocați.

Somnul lor de iarnă nu e prea adânc: se deșteaptă adesea și atunci se apropie de locuințe spre a căuta hrană.

Acestea sunt, pe scurt, moravurile ursului de Anzi și Zomba trebuia în seara aceasta să facă cu dânsul o cunoștință destul de agitată.

Din tufiș în tufiș, căutând sparangnel, Abisinul se înfundase în pădure.

Cum plecase într'o expediție culinară nu își luase carabina.

Avea totuș la brâu, revolverul, securea și lațul.

Ajunse, fără să bage de seamă, la marginea pădurii.

Deodată văzu o scobitură largă, între două stânci, acoperită cu multă vegetație.

CAPITOLUL III

Zomba și cei doi urși

Dacă Zomba n'ar fi fost atât de preocupat de cercetările sale ar fi văzut că scobitura era făcută de ploile torențiale care se scurseseră din munți.

In fund era un șuvoi de apa limpede cu mici cascade, care mai departe făcea mici lăculețe.

Zomba mergea cu capul în jos, urmând văei.

Deodată mâna stângă a negrului lăsă să-i cadă mănunchiul de sparanghel...

Se ridică imediat punând mâna dreaptă pe revolver și stânga pe secure.

In fața sa, nemișcat pe un colț de stâncă, în lumina nesigura a serii ce cădea, vazu un animal neașteptat.

Era un urs, mic în comparație cu enormii urși bruni din Alpi sau ca urașii urși albi polari, dar așa de bine proporționat și cu o înfățișare atât de amenințătoare încât impresia fu puternică.

— Bun ! — gândi negrul, mormăind.

„Iți voi trimete un glonț în gura ta aceia roșie...

Scoase revolverul spre a-i controla încărcătura.

Un mormăit amenințător îl făcu să tresară.

Venea din spate de data aceasta.

Ursul din fată nu se mișcase.

Deci erau doi !

Se întoarse binișor, pe trei sferturi. Văzu atunci al doilea urs care venea încet spre dânsul arătându-și colții strălucitori.

— Oh ! oh ! Zomba, fii atent !

„E cam proastă situaţia.

Spre a avea pe amândoi inamicii în faţa sa, făcu un salt îndărăt aşezându-se rezemat de peretele format din stufişuri.

Astfel îi avea pe amândoi urşii în faţă.

Era gata să tragă în fiare cele şase glane ale revolverului, când îi veni o ideie.

La câţiva paşi era trunchiul unu pom, sfârticat pe jumătate, cu o tăetură netă, probabil făcută de trăznet.

Poate isbitura căderii sau sgârieturile unghiilor fiarelor îi luase trunchiului toată coaja de pe el.

Tocmai acest aspect îi sugeră lui Zomba o idee ciudată.

Zâmbi satisfăcut, zicând :

— Dacă isbutesc, e bine! Cercetaşii or să râdă mult.

„Vânătoare de urşi ! Pescuit de urşi !

„Bravo Zomba.

Liniştit îşi puse revolverul la loc şi desprinse laţul dela cingătoare.

Acel laţ era dublu, mult mai lung ca cele obişnuite, cu extremităţile prevăzute cu plumb, aşa că dacă s'ar fi aruncat ţinut de mijloc s'ar fi putut, prin două aruncături, să se captureze două animale odată în loc de una.

Dar pentru a executa un asemenea exerciţiu, trebuia sângele rece şi talentul unui adevărat „gaucho" american.

Zomba avea din belşug aceste calităţi.

Pe de altă parte Zomba iubea primejdia şi era vesel şi glumeţ din fire.

Abisinianul se gândea să transforme drama într'o comedie de care să facă haz cercetaşii.

Privea cu coada ochiului cele două fiare, începând să pregătească laţul.

Fiarele se apropiau liniştite cu mutrele lor fioroase care ar fi speriat pe oricine afară de Zomba.

Când avu în mână jumătatea frânghiei, cu dreapta, făcu o mişcare rotatorie şi o asvârli spre ursul cel mai apropiat.

Făcu la fel la stânga.

Apoi trase violent spre a strânge nodurile făcute.

Animalele fură prinse de ciudata cravată.

Incercara să se elibereze, smucindu-se, agitând capul, încercând să se scape de frânghie cu ghiarele.

Dar Zomba, trase cu uriaşa sa putere de câteva ori; cele două fiare, aproape sufocate, se înfuriară.

Făceau sărituri grozave, se aruncau în toate părţile, dar toate mişcările nu făceau decât să-i strângă şi mai mult frânghia.

Voiră să se arunce asupra lui Zomba, dar acesta legase laţul de un trunchiu de pom şi apoi, şiret ca o pisică, se trăsese ceva mai la o parte.

De altfel, urşii s'ar fi strâns de gât dacă ar fi voit să se îndepărteze de locul iniţial.

Dar urşii sunt animale inteligente.

In acelaş timp, ca şi cum ar fi fost vorbiţi, încetară să mai tragă.

Aşezaţi pe picioarele dinapoi, încercau cu labele dinainte să-şi desfacă înăbuşitoarea frânghie.

Zomba se temu un moment ca să nu reuşească s'o facă cu unghiile lor ascuţite.

— Iată provizie pe multe zile ! zise el tare.

„Bună e friptura de urs !

„Marius o să fie mulţumit !

Zomba, o ştim, avea putere herculeană.

Işi puse în aplicare planul său extraordinar.

Apucă dubla frânghie, o puse pe spate şi întorcându-se, începu să tragă povara vie.

La început urşii încercară să reziste la acea tragere neobicinuită, dar când văzură că orice sforţare era zadarnică, din instinct de conservare, înţeleseră că nu aveau ce face.

Cu mormăituri furioase, sărind în toate direcţiile, urmară pe negru care mergea foarte precaut de oarece era convins că dacă ar fi căzut fiarele i-ar fi sărit repede în spate.

După o scurtă încercare de împotrivire, urşii începură să nu se mai zbată.

Dar docilitatea lor fu de scurtă durată.

Animalele păreau că se înţeleg între dânsele într'un limbaj anumit.

La un anumit punct, urşii încetară să mai tragă frânghia.

Iuțiră pasul, unul după altul, urmărind pe om în loc să fie trase de dânsul.

Evident, voiau să-i sară în spate, să-l sfâșie cu ghiarele.

Frânghiile nu mai erau acum întinse sub sforțarea celor două direcțiuni contrarii.

Ele erau acum destinse, aproape atârnau pe jos.

Abisinul mirat se întoarse.

Credea că se rupsese și că ursii scăpaseră în desișul pădurii.

Dar văzu imediat de ce era vorb

Prada voia să devină agresivă.

Nu se mai putea fugi.

Pe panta aceia o rostogolire era foarte posibilă iar rostogolirea însemna să aibă pe ambii urși în spinare întro clipă, fără să se poată apăra.

Trebuia deci primită lupta.

Lasă să cadă funia spre a avea mâinile libere și apucă revolverul și securea cu câte o mână.

Așteptă ca fiarele să se apropie bine, atunci trase în pieptul unei în timp ce trăzni o puternică lovitură în capul celeilalte.

Apoi, calculând bine saltul, sări deoparte, într'o depresiune de pământ spre a se adăposti în cazul când fiarele, numai rănite, îl vor ataca din nou.

Această săritură fu providențială. Ursii deși răniți mortal voiră să sară pe om.

Acesta era departe și cu un nou salt trecu râuletul.

Apucă craca unui pom și într'o clipă fu sus.

Ursul isbit în cap se rostogolise pe pământ în spasmurile agoniei.

Celalt mai mergea încă, nespus de înfuriat, încercând să treacă curentul spre a se apropia de dușman.

Perdu echilibrul, fu luat de curent târât câtăva distanță și apoi într'o ultimă svârcolire, rămase nemișcat, prins între niște crăci mari încurcate deasupra apei.

Ah ! zise Zomba — a murit și ăsta !

Coborî din pom și se apropie cu precauție de animalele moarte

CAPITOLUL IV

Sărmanul Flip !

Abisinul desprinse lațul de la gâtul ursilor, îl înfășură bine și îl agață iarăș la cingătoare.

Jupui animalele si le tăie în bucăți.

Bucățile bune de mâncare le punea una câte una pe piei din care făcu două legături mari.

Greutatea era mare dar bucuria frumoasei capturi îi insutea puterea.

Sui depresiunea, după ce adună sparanghelul aruncat acolo și se înapoie în pădure.

Era o noapte cu lună și cerul scânteia de mii de stele; nu-i fu greu să se orienteze spre locul unde amicii săi începeau să se mire de întârzierea prelungită a lui.

Din fericire nu auziseră nici focurile de armă nici răgetele fiarelor.

Când Zomba apăru cu pachetele sale voluminoase, fu primit cu exclamații de entuziasm.

— Mii de pipe ! — exclamă Milanezul.

„Ce dracu ne aduci acolo Zomba ?

— Urs ! Minunată carne de urs !

— Bravo ! — strigă Jan Bart.

„Ursul de Cordilieri e renumit pentru carnea sa fragedă și gustoasă.

— Eu cred că ursii sunt tineri amândoi — zise Zomba mândru.

Puse povara jos și o desfăcu. Apoi povesti cu modestie diferitele fapte ale luptei.

Fu o serie de urale care se urcau la cer!

Zomba fu îmbrățișat și felicitat de toți, chiar de Filip, care își lingea de pe acum botul la gândul că va avea oase din belșug.

Marius zări și sparanghelul.

— Zomba, ești fenomenal!

„Nu aduci numai urși, dar și legume!

„Nu aduci numai urși, dar și legume.

„Nu ne mai lipsesc decât ouă și avem un prânz regesc!

Riao interveni:

— Ouă găsim câte vrem!

„Arborii aceștia sunt plini de cuiburi de păsări.

Dar Raimondo îl potoli:

— Bine! Dar asta pe mâine!

„Mi se pare că astă seară ne putem mulțumi cu ce avem.

Marius adăugă:

— Carnea de urs nu e bună așa de proaspătă. Trebue să se frăgezească până mâine.

„De altfel avem gătit epure.

„Și sparanghelul tot pe mâine îl lăsăm.

Toți cinstiră epurele din care Filip avu o bună porție de oase.

Catârii aveau iarbă din belșug.

O serie de pipe bune sfârșiră masa.

Apoi se retraseră cu toții în cort să se odihnească.

Paza începea cu Riao.

Cum timpul era minunat, indianul se așeză în fața cortului, aprizând un foc viu cu lemnul strâns anume din vreme.

Cercetașii și Zomba adormiră repede.

Nimeni nu prevedea grozava amenințare climaterică care avea să se deslănțuiască asupra lor.

Poate dacă Jean Bart în loc să intre în cort brusc, cum făcuse, s'ar fi uitat cu atenție la cer, spre est, ar fi putut prevedea catastrofa!

. . . . . .

Colo, departe, în fundul orizontului era un nor negru care ascundea complet stelele în partea aceia.

Norul se sui repede, acoperi cerul.

Intr'o jumătate de oră o pânză neagră acoperi firmamentul.

O greutate ca de plumb apăsa în aer.

Nu se auzea nici un sgomot.

Nici un țârâit de insectă, nici un țipăt de pasăre de noapte, nici o fâsâitură de frunză!

Vântul isbucni brusc.

Un vânt la început ușor, dar care luă repede înfățișarea uraganului.

Ramurile se îndoiau, frunzele smulse șuerau prin vârtej.

Riao trebui să stingă repede cu țărână focul ca nu cumva tăciunii luați de vijelie să dea foc pădurei.

Deodată furtuna crescu nebunește și fulgere violete brăzdau cerul într'un sgomot infernal.

Picături uriașe de ploaie începură să lovească ca niște bice

Catârii și Filip se refugiaseră la rădăcina unui ștejar uriaș care făcea cu ramurile sale un fel de boltă de adăpost.

Cei trei cercetași și Zomba, deșteptai de zgomotul îngrozitor al furtunii se îmbrăcară și înarmați eșiră afară.

Raimondo aprinsese o torță.

Toți întrebau pe Riao despre felul cum se desvoltă asemenea uragane în ținutul acela.

Dar indianul răspunse că nu mai văzuse în viața sa asemenea uragan.

Vorbeau așa când fură întrerupți de o înspăimântătoare descărcare electrică.

Părea că se năruise cerul într'o flacără albă, violetă, urmată de o detunătură grozavă.

Când deschiseră ochii călătorii crezură că orbiseră de oare ce nu mai vedeau nimic în jurul lor.

Tora căzuse jos și se stinsese în băltoacele de apă.

— Marius! Jean Bart! — se auzi o voce îngrijorată.

Cei doi prieteni răspunseră.

Marius strigă:

Zomba! Riao!

Asigurați că trăesc se apropiară pipăindu-se prin întuneric.

Zomba se duse în cort să caute câteva torțe...

Le aprinseră cu mare greutate și atunci dezastrul apăru îngrozitor.

Trăsnetul căzuse pe ștejarul cel mare sub care se refugiaseră animalele.

Copacul fusese ars, carbonizat până jos.

Erau cei șase catări trăzniți!

Și sărmanul Filip era carbonizat de nerecunoscut, bunul și credinciosul lor tovarăș de momente grele!

Consternarea fu generală.

Toți aveau lacrămi în ochi pentru bietul câine.

Pierderea catărilor era desigur grea, dar nu ireparabilă.

Uraganul care se întețea nu le dădu voie să se cufunde în considerații sentimentale.

Din pădure se auzea un sgomot infernal.

CAPITOLUL V

Moartea lui Riao

— Amici! — urlă Raimondo cât putut spre a domina sgomotul uraganului — să ne salvăm!

„In câmpie!

— In câmpie — repetară vocile celorlalți.

Cortul lor, nefolositor de acum, era aproape distrus și furtuna avea într'o clipă să-l sfarâme ca pe o nucă.

Călătorii, la lumina torțelor, se siliră să caute și să ia cu dânșii tot ceeace le-ar fi putut fi de un folos imediat, ca provizii și muniții prin bagajul pe care îl scoaseră de cu seară de pe catări.

Tot ce luară învelirâ bine în pături fiecare luă un pachet, alergând cu toții spre poteca muntoasă unde s'ar fi putut adăposti, dacă nu de ploaie, dar de trunchiurile de arbori ce cădeau asvârliți de uragan și de trăsnetele tot mai îngrozitoare.

Dar în clipa când erau tocmai să iasă din zona periculoasă, un trăsnet mai puternic sfâșie aerul și un pom uriaș se prăbuși în spre ei.

Un strigăt ascuțit se auzi.

La lumina torțelor, cercetașii asistară la un spectacol îngrozitor.

Riao se găsea în dreptul liniei de cădere a pomului.

Se văzu în primejdie și scase țipătul.

Dar nu reuși să scape: craca cea mai groasă îl isbi în spate, îl trânti jos, sub masa sa enormă.

Raimondo sări în ajutor dar era prea târziu.

Toţi se opriră din fugă dar nu putur de cât să constate nenorocirea.

Toate sforţările lor unite nu fură în stare să mişte trunchiul sub care zăcea jumătatea corpului.

Jean Bart constată că Riao era mort.

— A murit! Nu putem face nimic pentru dânsul!

„Nenorocirea e mare, dar pericolul e şi mai mare!

„Să fugim de aci!

Intr'adevăr trăznetul dobora mereu copacii care cădeau cu sgomote infernale.

Toţi se îndreptară în goană şi alergară spre cărarea muntoasă.

Avură norocul să nemerească sub o stâncă a cărei eşitură forma un soi de adăpost.

Până dimineaţa, toţi şezură acolo în picioare, bătuţi de ploaie, dar în fond bucuroşi că scăpaseră de moarte.

Uraganul, ca nici odată în aceste regiuni, dură până la ziuă.

Deodată, vântul îşi schimbă direcţia şi repede norii se risipiră şi un soare primăvăratic se înalţă pe un cer senin.

Cu toată supărarea pricinuită de pierderea celor doi buni tovarăşi, Riao şi Filip, cercetaşii nu putură să nu scoată un suspin de uşurare că scăpaseră după noaptea aceia infernală.

Acum le era o foame şi o este arzătoare.

Graţie proviziilor ce le aveau cu dânşii, putură să-şi astâmpre foamea, bând apă din isvorul umflat de ploi.

Apoi se curăţiră, îşi curăţiră şi armele şi uneltele murdărite de noroi.

Nici unul nu vorbea.

Aveau inima strânsă gândindu-se la tragicul sfârşit al bunului Riao şi al credinciosului Filip, necăjiţi şi de pierderea animalelor atât de folositoare.

Raimondo era supărat şi foarte nervos.

Tovarăşii îl cercetară cu privirea:

El le răspunse.

— Dureroasele pierderi din noaptea asta sunt de ne uitat.

„Trebue să fim oameni.

„Să ne înapoiem la locul unde a căzut sărmanul nostru prieten şi să-l îngropăm ca pe un viteaz.

— Foarte bine! Şi eu mă gândeam, — zise Marius — şi apoi, ne lipsim de munţii aceşti inospitalieri!

„Să mergem prin câmpie.

„De cât catări mai bine facem rost de piroge pentru apă.

„Apoi, încet, încet, vom scoborî cursul fluviului până la mare.

— De acord — zise Jean Bart.

„Tocmai eri bietul Riao mi-a dat multe lămuriri despre populaţiile indiene de pe malurile râului Colorado.

„Un trib numit Puelşci este destul de pacific, aproape civilizat şi cred că ne va primi fără ostilitate.

„Vom putea petrece câte-va zile liniştite.

„Dacă vrem aventuri vom putea găsi.

Se înapoiară deci la locul tragediei şi cu mari sforţări reuşiră să scoată corpul sărmanului Riao de sub arbore pe care îl îngropară creştineşte, dându-i onorurile cercetăşeşti.

. . . . . .

După două zile, procurându-şi două bune pirogi, reuşiră să treacă repezile cataracte, intrând în ţinuturile unde, după spusele lui Riao, trăiau indienii Puelşci.

Dar punând piciorul pe pământul acela, călătorii ignorau un lucru foarte important.

Un lucru de nimic şi totuşi cu consecinţe grozave.

Nu ştiau anume că aci era temutul regat al ţânţarilor!

Nu se poate descrie insuportabila tortură pe care o îndură omul dela ticăloasa insectă, a cărei şiretenie, persistenţă şi mai ales mulţimea este fără pereche.

Numai cine îşi aminteşte de uraganul de ace sburătoare, de miliardele de săgeţi otrăvite, trebue, să i se ridice părul măciucă în cap!

Două zeci şi patru de ore de luptă cu minusculii vampiri a scos din sărite chiar pe Jean Bart, cel mai pacific dintre oameni.

In timpul zilei, graţie miilor de pumni şi palme pe care şi le-au aplicat fără odihnă pe tot corpul, au putut respira puţin, dar noaptea, ah! noaptea!...

Puţin lipsea să nu turbeze şi să se muşte unii pe alţii!

A doua zi, după oribila noapte, păreau toţi eşiţi din spital.

Se opriră în fața unor locuințe Puelșce unde indigenii le vândură găini grase.

— Să încercăm să facem un pologl — zise Jean Bart — după ce zadarnic încercară să cumpere așa ceva dela indigeni.

Dar după ce Marius, șiret, dădu sălbatecilor câte-va obiecte de care nu aveau nevoie, dar de care aceștia se arătară încântați, șeful pulsc, consimți să le facă rost de un fel de pânză țesută anume cu care putură să-și fabrice câte un polog.

Noaptea următoarea reușiră să se odihnească gratie ingeniozității lor.

CAPITOLUL VI

Spaima indigenilor

După alte două zile de drum, descoperiră, pe maluri, alte locuințe de Puelșci în mijlocul unor bogate plantații de banane.

Se apropiară spre a gusta din minunatele fructe.

Dar cu cât se apropiau, din umbra bananierilor eșeau indigeni de ambele sexe, strigând și gesticulând ca și când ar fi fost foarte înspăimântați.

Cercetașii continuară să înainteze foarte mirați de gesturile indienilor pe care nici Zomba nu putea să le explice.

O femee bătrână, urâtă ca moartea aproape goale, uscată și cu părul alb aleargă până la mal, agitând spre noii veniți brațele ei descărnate.

După ce îi privi o clipă ca și când ar fi vrut să-i hipnotizeze, scuipă de trei ori în fluviu ca și când ar fi îndeplinit un rit misterios.

După ce își sfârși exoricismul său făcu o strâmbătură groaznică și se trase înapoi.

Călătorii nu se intimidară și debarcară.

De abia puseră piciorul pe pământ unde indienii ședeau în semi cerc, că aceștia o luară la fugă, înspăimântați.

— Mii de pipe! ce se întâmplă? exclamă Marius.

— N'am mai văzut nici odată așa ceva! — adaugă Raimondo.

— Le este frică! — conchise Jean Bart.

Dar frică de ce?

Câți-va indigeni care rămaseseră înapoi fură prinși de Zomba și acum tremurau ca varga.

Luară mâinile cercetașilor și le sărutară cu spaimă.

Marius rădea ca un nebun și Zomba îi făcu ecou.

Ceilalți indigeni, care se ascunseră după trunchiurile de pom, se apropiară să aducă daruri.

Vrăjitoarea bătrână sosi cu un regim greu de banane aurii, oferind un vas cu apă, în semn de prietenie.

Marius, servindu-se de un dialect spaniol amestecat cu puține cuvinte arancane, învățate dela Riao, încercă să se facă înțeles de indieni, și să întrebe care era cauza spaimei pe care o arătaseră.

Iată explicația.

Cu trei zile mai înainte, tocmai în locul unde, debarcaseră cercetașii se oprise o familie de indieni din alt trib, care fugise din locurile lor, goniți de o epidemie de scarlatină ce secera pe capete.

Indienii aveau o groază nespusă de această boală.

Căzând că sosec albii cu negrul, îmbrăcați așa ciudat, au crezut că sunt genii rele, trimese de Yurima, demonul morții, să răspândească epidemia printre ei.

Marius râse din toată inima.

— Mii de pipe! Acum înțeleg!

„Sărmani diavoli, ce frică au tras!

„Iată de ce vrăjitoare a scuipat în fluviu, ca să conjure epidemia!

Scarlatina, după concepția lor, este fără scăpare și o cred manifestarea furiei Marelui Spirit, lucru pe care un om e zadarnic să-l combată.

Singurul paliativ în contra răului, când bolnavul are febră este să se arunce în râu, și să rămână acolo, în apă până la gât, până simte fiorul înghețului

Se poate ușor închipui ce consecințe funeste are un asemenea tratament.

Cercetașii se împrieteniră repede cu indigenii care le dădur[illegible]poi găini, broaște țestoase și banane câte voiră.

Bătrâna vrăjitoare le făcu cadou niște obiecte împletite artistic dintr'un fel de papură colorată și strâmbându-se îngrozitor — ceea ce însemna zâmbet la dânsa — își luă rămas bun, bine cuvântându-i.

Zomba se strâmbă şi dansul ia ea cât putu mai urât ceeace avu darul să o satisfacă pe deplin pe îngrozitoarea maimuţă antideluviană.

Le trebuiră cinci zile spre a ajunge la gura râului Salado.

Nici o aventură nu se ivi; în schimb avură câteva distracţiuni care mai întrerupse monotonia drumului.

In prima zi, Marius avusese ideea să meargă cu piroga pe lângă mal, n loc de prin mijlocul curentului, prietenii îl auziră scoţând strigăte de susprindere. Apoi îl văzură oprindu-se cu barca într'un loc nisipos şi sărind pe mal.

Curioşi, îl imitară.

Plaja pe care se găseau, puţin deasupra nivelului apei, era acoperit de carapace de broaşte ţestoase, sfărâmate de topoare, de care mai atârnau fâşii de carne.

Băltoace de sânge înroşeau nisipul, arătând toată grozăvia măcelului.

Numeroşi urubii, vulturii anzilor, umflaţi de mâncare, stăteau cu ciocurile însângerate, digerând în linişte.

Călătorii parcurseră ciudatul câmp de masacru pe care zăceau nenumărate cadavre în descompunere.

O duzină de Puelşci fusese de ajuns să facă treaba aceasta: ei căutau în intestinele bietelor animale un soi de grăsime galbenă care forma articolul cel mai apreciat de comerţ cu „gauchoşii" din Pampas.

Cercetaşii se opriră acolo.

Iată venind spre dânşii o trupă de Puelşci.

Amicii noştri şedeau gata de atac, dar indigenii trecură mai departe după ce au salutat în felul lor cu nişte fraze neînţelese.

— Mii de pipe! Au aşa frica de noi c ătrec fără să ne vadă!

— Fe înşeli, de vreme ce ne-au vorbit!

Raimondo, că prudenţă, organiză tururile de pază.

CAPITOLUL VII

Ore de liniște

Noapte fu groaznică.

Fulgere, tunete, averse de ploaie, vânt năpraznic le stricară focul, le smulse popolgul contra țânțarilor, udându-i până la piele.

Trecură orele acelea grozave, tremurând și blestemând.

Spre ziuă, totul se potoli.

Își întinseră membrele chircite. Se mișcară, căutând să-și recapete elasticitatea și să reactiveze circulația sângelui.

— Ce noapte infernală! — zise Marius.

— Dar de multe ori răul e spre bine — zise grav Jean Bart.

— In noaptea asta țânțarii ne-au lăsat în pace!

— E mare lucru! — conchise Raimondo.

Toți căscară somnoroși, întinzându-se.

Imbucară ceva, niște friptură de găină rece, băură câte o înghițitură de apă și își potoliră foamea.

Aveau ochii umflați de nesomn și oboseala le înmuiase membrele.

Își reluară scoborârea fluviului și înainte de amiază se opriră într'un mic sat, unde un alt trib de Puelșci le fierseră ouă si le oferiră banane.

Cumpărară ouă de broască țestoasă care formau o hrană foarte nutritivă, deși greu de digerat.

De acum se obișnuiseră cu cele mai curoase alimente, de altfel tinerețea și snătatea lor ca și felul de viață le permitea să digere ori ce regim.

A doua zi ajunseră la gurile fluviului Rio Salado.

O insulă mică împărțea albia râului în două brațe.

Lărgimea totală a afluentului Coloradului fu socotită la vre-o trei sute de metri.

Câte-va lege mai sus, alți afluenți se revărsau în el.

Pe malul deluros vre-o două zeci de colibe primitive, formau un fel de sat de indieni Puelșci.

Zomba se duse spre unul din ei, care părea șeful și care eșise înaintea sa.

Repetă cuvintele ispano-indiene pe care Marius le întrebuințase altă dată, în aceleași ocazii.

Șeful de bine, de rău, înțelese vorbire și răspunse într-un limbaj mai ușor de înțeles, de oare ce avea multe cuvinte spaniole:

— Frați streini, fiți bine veniți!

„Se înelege că vă acor dreptul să vă stabiliți aci un popas.

„Vi se va da, dacă doriți, o colibă mai mare de a noastră.

„Veți fi liberi să rămâneți sau să plecați, după cum veți voi.

„Vă recomand numai să nu faceți rău tribului meu ca nu cum va prietenia aceasta să se schimbe în sângeroasă dușmănie.

„Am zis.

Marius luă cuvântul:

— Frate șef! Îți mulțumesc în numele tuturor.

„Nici nu ne gândim să vă facem vre-un rău, ci vom fi recunoscători pentru ospitalitatea ce ne-o acordați.

„Fiindcă vreți, vom fi oaspeții voștri.

Șeful dădu un ordin și fură conduși într'o colibă-cort destul de spațios.

— Mii de pipe indiene! dar e frumos aci!

„Dar să mergem să asistăm la jocurile Puelșcilor și la apusul soarelui c:e e foarte frumos în ținuturile acestea.

Când eșiră, soarele se culcase deja.

Colorile roșii-aurii se pierdeau la orizont. Vârfurile pădurilor se incendiaseră de o nulbere luminoasă.

Fluviul părea acum că poartă aur topit.

Curățenia atmosferei, limpeditatea aerului, imensitatea orizontului, dădea o impresie grandioasă și solemnă și făcea pe cercetași să uite toate oboselile și necazurile suferite.

In acest sat puelsc petrecură câte-va zile de repaos absolut care le puse la loc forțele cheltuîte și le însenină sufletele sbuciumate de atâtea drame:

Lăsară câteva daruri șefului ca o recompensă pentru buna ospitalitate pe care le-o acordase; primiră în schimb o seamă de jucării lucrate foarte artistic, idoli sculptați în os și colorați în diferite colori, arme și împletituri de un fel de papură, cu care cercetașii nu aveau, bine înțeles, ce să facă, dar pe care trebuiră să le primească cu tot ceremonialul de mulțumiri pe care îl cerea politețea foarte stricată printre acești sălbateci.

Navigația pe Colorado continuă în liniște și fără nici un fel de neplăceri, afară de eterna persecuție a diabolicilor țânțari de care însă învățaseră să se apere cu destul eficacitate.

Li se dăduseră niște ierburi uscate care aprinse, scoteau un fum bine mirositor pentru oameni, dar foarte neplăcut pentru țânțari care căutau alte victime.

Pe mal se odihneau în soare o mulțime de caimani leneși care nu se sinchiseau de pirogile ce treceau pe apă și abia căscau gura când Marius, mai îndrăsneț se apropia și îi amenința cu lopata.

Dacă însă ar fi prins un om acolo, soarta lui era ușor de ghicit văzând uriașele fălci dințate ce se deschideau amenințătoare și se închideau cu o lovitură puternică, ce ar fi sfărâmat un braț de om ca pe un os de pui.

Dar un incident care ar fi putut avea urmări tragice se ivi în ziua aceia.

Se găseau între două fluvii, afluenții de dreapta ai Coloradului.

Marius era într'una din pirogi.

Ceasul putea să fie trei după masă.

Milanezul avea cu sine trei Puelșci, luați pe drum, ca să-i ajute să înfrunte curentul puternic al apei, lopătând și pentru a evita sforțările prea obositoare.

Tovarășii o luaseră înainte cu vreun sfert de leghe de oare ce piroga lui Marius se lăsase dusă de curent, se apropia mereu de mal spre a astisface curiozitatea nesfârșită a cercetașului pentru orice ființă sau lucru întrevăzută pe mal, și mai ales fiindcă indienii lopătau leneș și se întrerupeau dese ori.

Lombardul făcea serviciul de pilot și se silea să țină piroga în linie dreaptă.

Deodată se auzi o rumoare înăbușită, ca și cum o ceată înăbușită de animale cu copite fugea pe un pământ tare.

Puelșcii ciuliră urechile.

Sgomotul părea că vine din pădurea care acoperea malurile.

Deodată indigenii, ca apucați de o pornire nebună, luară lopețile, începură să rameze cu vigoare și îndreptară piroga spre mal.

Fără să răspundă un cuvânt la repetatele întrebări ale lui Marius, foarte mirat și îngrijorat de ce se petrece, făcură un salt până pe mal, după ce luaseră arcurile și sulițele și în goană nebună dispărură în pădure.

Marius, buimăcit de această neașteptată întorsătură a lucrurilor, rămase câtă-va vreme locului, ne știind ce atitudine să ia.

Trecură câte-va minute și nici o lămurire nu se ivea de nicăeri.

Se plictisi să mai aștepte așa, fără nici un rost; sări și el pe plaje, trase piroga și o legă ușor de un copac și intră în pădure.

Acolo domnea acum cea mai desăvârșită tăcere.

Marius ne având alt ceva mai bun de făcut, pentru moment, se așeză pe un trunchi de copac doborît de trăsnet spre a-și lega șiretul dela o ghiată care se desfăcuse.

In acel moment simți cum i se clatină pământul sub picioare.

I se păru că aude mugetul unui vulcan.

Sări în picioare, gata la ori ce.

Sguduiturile erau acum foarte pronunțate.

Sgomotul părea că vine dela un îndepărtat escadron de cavalerie lansat în plin galop.

Deodată, în timp ce privire sale întrebau neliniștite împrejurimile și desișurile arborilor, o ceată, sau mai bine zis o întreagă armată de porci mistreți, isbucni dintr'un desiș.

Marius, care mai văzuse grozăvia unei asemenea avalanșe de dinți și copite înebunite, când dușmanul său Quiroza fusese literalmente pulverizat de o turmă de asemenea animale, căută un punct de scăpare.

Nu văzu în imediata sa apropiere de cât lianele urlașe care atârnau ca niște odgoane dela un arbore la altul.

Apucă imediat una mai sus și, cât ai clipi, sprijinindu-se în mâini, ca un minunat trapezist ce era se ridică în sus, strângându-și, cât putu, picioarele.

Grozava avalanșe trecu în goană nebună sub el, lâsând în urmă un infect miros caracteristic.

Animalele turbate trecură pe sub Marius fără să se sinchisească de dânsul, ca și când n'ar fi fost nimeni acolo.

Probabil că vederea lor nu egala ferocitatea lor.

Milanezul își dădu seama de ce grozav pericol scăpase, de oare ce este bine știut că o avalanșe de mistreți care găsește în calea sa un om însemnează acelaș lucru ca și când un munte ar cădea peste un vas de porțelan!

Aceste fiare, cu botul lor armat cu cei doi incisivi ca două pumnale, cu coada lor încârligată și cu aerul lor țeapăn, în altă împrejurare ar fi produs veselului Marius o explozie de râs.

In momentul de față, gândul că ar fi putut fi acum o massă informă de carne, îi tăia lui Marius ori ce poftă de glume.

Puelșcii, urlând, blestemând, râzând, veneau în goană după grozava trupă, urmărind acum o ceată de mistreți

mici şi tineri care nu avuseseră puterea să se ină de grosul turmei de adulţi.

Prinsera vre-o zece pui care se sbăteau, sbierând ingrozitor şi incercand să scape prin mişcări violente care arătau de ce putere erau capabili chiar tinerii mistreţi.

Scena tragi-comică nu durase nici cinci minute.

Sgomotul aceia care se auzise era pricinuit de mistreţii care grohăiau scormonind pământul în jurul arborilor spre a găsi rădăcinile cu care se hrăneau.

Cu labele armate de copite tari şi cu colţii lor ascuţiţi făceau gropi mari şi după ce o asemenea armată lucrase într'o pădure totul părea răsturnat ca după un bombardament de artilerie.

Puieşcii întrerupseseră cu lovituri de sulițe şi săgeţi scormonitura mistreţilor.

De şi cateva animale fuseseră rănite grav, erau atât de rezistente în cât nici unul nu rămase pe teren.

Marius se duse la piroga sa şi îmbarcându-se, porni prin mijlocul curentului.

Puieşcii lopătand acum mai cu nădejdie, după o oră de mers reuşiră să ajungă piroga cu ceilalţi amici cărora le povestira aventura.

Mistreii tineri prinşi şi ucişi în timpul ciudatei vânători, fură fripţi chiar în seara aceia şi carnea lor fu găsită foarte gustoasă.

A doua zi cercetaşii plecară mai departe spre a ajunge în Amazonul brazilian.

Dacă n'ar fi fost blestemaţii de ţânţari, parcursul râului Colorado le-ar fi părut o adevărată desfătare.

Duceau o viaţă plină de mulţumire şi lipsită de pericole.

— Simt că încep să mă îngraş! — zise Marius într'o dimineaţa.

„Zău, simt că încep să revin prea gras!

„Aş vrea să mai întâmpinăm aventuri extraordinare....

Destinul avea să-i asculte, mai repede de cât credea, dorinţa....

* * *

Iată, iubiţi cititorii, după atatea minunate aventuri, pe faimoşii cercetaşi, care au scăpat de nenumărate ori dela cea mai grozavă moarte, doritori de noui aventuri şi mai extraordinare.

Am povestit, zi de zi, faptele lor admirabile, bravura lor neasemuită, cavalerismul lor într'adevăr cercetăşesc, dispreţul lor de moarte, energia lor neobosită şi buna lor dispoziţie care îi făceau să râdă chiar la un fir de păr de moarte.

Povestea acestor bravi cercetaşi, fără seamăn în toată

lumea și fără pereche în nici o epocă, a produs enorma senzație în lumea întreagă și tineretul de pretutindeni, și deci noi, nu are alt scump ideal decât să poată, măcar în parte, să le semene.

Cum jurnalul lor ne-a fost cu regularitate transmis, l-am dat în întregime publicității.

El formează o primă parte, un ciclu de aventuri, după care se cuvine o scurtă pauză spre a pune la punct cea de a doua parte, ducerea la bun sfârșit a tuturor nobilelor lor năzuinți și la apogeul final, care întrece în senzațional, tot ce mintea omenească a putut concepe până azi.

Intrerupem pentru scurt timp faimoasele aventuri pe care le vom relua începând, curând, publicarea ultimei perioade care va împlini, în chip fericit, epopeea cercetășească.

Urmăriți în ziarul „Universul" când vom începe publicarea urmării, intitulată:

„Distrugătorii amazonului"

cu care va începe continuarea minunatelor aventuri ale celor trei cercetași.

Din „CEI TREI CERCETAȘI“

a apărut până acum :

No.		No.		No.	
1	La voia întâmplării	25	Un „Palace“ în ghețari	48	Mașina de tăiat capete
2	Braț de sânge	26	Insula Paștelui	49	Tango-ul lui Zomba
3	Țara groazei	27	„Glasul din stâncă“	50	Atacul aerian
4	Boturile roșii	28	Prizoniera Patagonilor	51	Templul misterios
5	Lupta dela Kasba	29	Strâmtoarea Magellan	52	Cascada fără fund
6	Cecul de 5 Milioane	30	Demonul Pampasului	53	Pigmeii înfometați
7	Rebelii din țara Apașilor	31	Calul înstelat	54	Pădurea în flăcări
8	Misterul Lacului Sacru	32	Răsbunarea lui Icarahy	55	Elefantul albastru
9	Cercul de foc	33	Revanșa Cercetașilor	56	Cursa sângeroasă
10	Vâltorile Cataractei	34	Misterul măștii roșii	57	Pământul tremură
11	Lupta navală	35	Taurul furios	58	Misterul lacului
12	Diverșii asasini	36	Mortul viu	59	Fluviul Blestemat
13	Goeleta fatală	37	Caravana blestemată	60	Regele furtunilor
14	Pluta rătăcită	38	Deșertul Camapuan	61	Trădotorul demascat
15	Jungla tragică	39	Diamantul furat	62	Aventura din Londra
16	Secta strangulatorilor	40	Pădurea misterioasă	63	Triumful celor trei
17	Pirații din Tonkin	41	Saltul morții	64	Pustiul Australian
18	Pagoda însuflețită	42	Câmpul morții	65	Răscoala ocnașilor
19	Mina rătăcită	43	Jefuitorii din Peru	66	Regina banditilor
20	Conspirația indușilor	44	Cele 3 capete în zăpadă	67	În derivă spre Polul Sud
21	Creatorul de monștri	45	Groaza Siberiană	68	Golful speranței
22	Tezaurul ocnașilor	46	Pelerindele negre	69	Misterul pașilor pe zăpadă
23	Ultimul deportat	47	Sania infernală	70	Caii înebuniți
24	Tunelul infernal			71	Clopotul din pădurea misterioasă
				72	Urmele de sânge

Colecția acestor numere apărute până azi se poate procura de la editura ziarului

„UNIVERSUL“

cu 4 lei fascicula

Se trimit și ramburs